

fornuftigt Skjøn af Domstolene, om der var tilstrækkelig Anledning til at give Erstatning for Tort og Kreditpilde eller ikke. Det erede Medlem for Sore Amts 2den Valgfreds yttrede fremdeles, at Reglen i Lovforslagets 1. og 2. Led om, hvorledes der skulde forholde sig med Hensyn til Altpet af de Udpantningsforretninger, der ere foretagne af Sognefogder, ikke var ganske klar. Jeg antager, at det erede Medlem har faaet den Mening ud af Motiverne, at det er Meningen, at en af Sognefogden, foretagen Udpantningsforretning kan appelleres til Overretten lige saa vel som den, der er foretagen af selve Fogden; men det forekommer mig, at det heller ikke kan være synderlig tvivlsomt efter Affattelsen af Lovforslagets 1. og 2. Led, at dette virkelig er Meningen, thi der siges udtrykkelig i § 10, at den, som finder sig forvretted ved en Udpantning, kan paaante Forretningen inden 8 Uger fra Forretningens Dato eller, for saa vidt Indsigelse er fremsat i Henhold til § 8, dens Stadsfæstelse. De Indsigelser, der fremsættes i Henhold til § 8, er jo imidlertid netop de, der fremsendes for Fogden i Anledning af en Udpantningsforretning, der er foretagen af Sognefogden, og efter denne Henvisning til § 8 kan det derfor, saavidt jeg fornaar at se, ikke i mindste Maade være tvivlsomt, at den Paaante, hvormed § 10 handler, lige saa vel kommer til Anvendelse med Hensyn til de Udpantningsforretninger, der foretages af Sognefogden. Endelig skal jeg med Hensyn til § 13 udtale, at det glædede mig at høre, at det erede Medlem for Sore Amts 2den Valgfreds erkjendte, at man i denne Paragraf havde søgt at indbefomme Udtalelser om Trangen paa dette Omraade, som oftere tidligere ere fremkomne, navnlig ogsaa i denne Sal, og jeg vil henholde mig til denne Udtalelse af det erede Medlem lige over for de Bemærkninger, som vi hørte af den erede Nagsdagsmand fra Odense Amts 1ste Valgfreds (D. Hansen), der gif i en anden Retning. Jeg skal kun bemærke, at det forekommer mig at være temmelig klart, at der er Forskjel imellem Pantefordringers Udgang til uden stor Vanskelighed at blive fyldestgjorte af det Pant, som er stillet til Sikkerhed for Fordringen, og alle ogsaa blotte personlige Fordringers Udgang til at finde Fyldestgjørelse hos den paagjældende Debitor og hans Gods ganske i Almindelighed. Det er naturligvis denne Forskjellighed, der fører til, at man har ment at kunne og burde gaa det Skridt, der er sket i §

13, uden derfor at gaa det meget længere Skridt, som jeg antager at det erede Medlem for Odense Amts 1ste Valgfreds (D. Hansen) indirekte vilde anbefale. Naar det sidst nævnte erede Medlem i Øvrigt fremsatte den Bemærkning, at man dog ikke blev hjulpen stort ved § 13, idet man ikke en Gang var sikker paa at kunne faae sine Penge i den næst paafølgende Termin, da dette Lovforslag jo ikke gjør Forandring i Henseende til Nødvendigheden af at afholde flere Auktionser eller Fortælle i de Terminer, der i denne Henseende ere foreskrevne, har jeg dertil intet Andet at svaare end at jeg for det Første tror, at selv med de mugjældende Bestemmelser i den omtalte Retning vil man kunne faae Sagen bragt til Ende inden den næst paafølgende Termin, naar man skynder sig; men dernæst og i Særdeleshed, at det dog er en besynderlig Indvending mod et Lovforslag, der handler om Udpantning og om Udlæg uden Grundlag af Dom eller Forlig, at man ikke med det Samme har taget Auktionsvesenet under Behandling. Om det end maa erkjendes, at man for tilfulde at naae Maalet maa gjøre Forandring paa de to Omraader, som paa det ene og det andet Omraade, saa er det dog ubilligt ikke at erkjende, at man i hvert Fald gjør Noget ved at foretage Forandring paa et af de Omraader, hvorpaa der over Hovedet er Spørgsmaal om at gjøre Forandringer. Det samme erede Medlem mente, at man burde forandre Bestemmelserne i § 13, hvad Betingelserne for at gjøre Udpantning angaar, idet Afgangen dertil i Paragrafen er indskrænket til de Tilfælde, at Forsaldstiden er indtraadt, enten paa Grund af Opsigelse eller fordi det Tidspunkt, der i Pantebrevet er fastsat som Betalingsstermin, er kommet, eller paa Grund af Udeblivelse med Renter, forsaavidt Udpantning udtrykkelig er betinget i Pantebrevet som Følge af denne Udeblivelse. Han mente, at der burde tilføies, at Udpantning kan finde Sted ogsaa naar Gjælden af andre Grunde er forfalden, og da navnlig, naar Forsaldstiden er kommen, fordi Pantet ikke tilstrækkelig er holdt vedlige, hvilket Tilfælde han mente, at det særlig var af Interesse for Kreditor hurtigt at komme til Sikkerheds Nydelse. Dette Sidste skal jeg ikke be- negte; men i Følge det hele Standpunkt, hvor paa man har stillet sig og maattet stille sig over for Spørgsmaalet om, i hvilket Tilfælde Udpantning maa indrømmes, tror jeg, at det maa erkjendes, at det vilde være saare betænkeligt og misligt at indrømme Udgang til den Retstvangs Anvendelse uden forudgaende retslig Undersøgelse i Tilfælde, hvor det kan forudses, at der meget